

СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

УДК 343.9

DOI: <https://doi.org/10.32631/vca.2024.3.02>

Вікторія Миколаївна Біла

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)

ВЕРХОВНИЙ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧ КРАЇНИ-АГРЕСОРА ЯК ВІЙСЬКОВА ЦІЛЬ: ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ТА КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВЕ ЗНАЧЕННЯ

У статті розглядається правовий статус верховного головнокомандувача країни-агресора як потенційної військової цілі, враховуючи міжнародно-правові норми та принципи ведення збройних конфліктів. Особливу увагу приділено питанням розмежування комбатантів та цивільних осіб, а також визначенню меж правомірності атак на політичних і військових лідерів в умовах війни. Аналізується кримінально-правове значення дій верховного головнокомандувача, його роль у плануванні агресії та можливі наслідки притягнення до відповідальності за порушення норм міжнародного гуманітарного права. Висвітлено актуальні проблеми практичного застосування цих норм у контексті сучасних воєнних конфліктів.

Ключові слова: *агресія, війна, збройний конфлікт, міжнародне гуманітарне право, комбатант, життя, право на життя, законна військова ціль, кримінальне право.*

Постановка проблеми. Кримінально-правова кваліфікація дій, пов'язаних із «ліквідацією» осіб, причетних до збройної агресії, є аспектом забезпечення справедливості та дотримання міжнародного гуманітарного

права в умовах збройних конфліктів. У контексті збройної агресії проти України, яка триває з 2014 року та значно загострилася після повномасштабного вторгнення у 2022 році, проблема правової оцінки дій, спрямованих на нейтралізацію військових та невійськових загроз, стала надзвичайно актуальною. Це питання потребує чіткого балансу між захистом державного суверенітету та територіальної цілісності і дотриманням прав людини, серед яких право на життя посідає ключове місце.

Право на життя є фундаментальним і невідчужуваним правом, гарантованим як міжнародними договорами, зокрема Загальною декларацією прав людини 1948 р., Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 р., Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. тощо, так і Конституцією України. Крім того, навіть у найскладніших умовах збройної агресії право на життя як комбатантів, так і цивільного населення не може бути повністю ігнорованим чи обмеженим понад межами, передбаченими міжнародними угодами і національним законодавством України. У цьому контексті особливу увагу слід приділяти міжнародно-правовим принципам, які вважаються умовами допустимості застосування сил, таких як розрізнення, пропорційність, військової необхідності і недискримінація. Забезпечення цих принципів є основою для визначення законності будь-яких дій, які можуть призвести до позбавлення життя.

Захист прав комбатантів, тобто осіб, які беруть участь у збройному конфлікті з дотриманням правил ведення війни, є обов'язком держави навіть у разі їх участі у ворожих діях. Міжнародне гуманітарне право, зокрема Женевські конвенції та їхні додаткові протоколи, встановлює чіткі норми, які регламентують поведження з комбатантами, зокрема обмеження щодо атаки на них, якщо вони перестають брати участь у бойових діях через поранення, полон чи інші причини. У свою чергу, для осіб, які не є комбатантами, але можуть бути причетними до організації чи сприяння агресії, діятимуть інші правові механізми, які передбачають судовий розгляд їхньої діяльності.

Дії, спрямовані на так звану «ліквідацію» осіб, причетних до організації агресії чи скоєння воєнних злочинів проти України, мають бути регламентовані законодавством. Питання «ліквідації» таких осіб має не лише суто юридичні аспекти, але й етичні, що визначають межі застосування сили. Важливим завданням залишається визначення меж правомірності дій військових та правоохоронних органів у відповідь на злочинні дії агресора. При цьому слід уникати подвійних стандартів, дотримуючись міжнародних зобов'язань, які Україна взяла на себе як цивілізована держава.

Особливу складність становить питання кваліфікації дій у ситуаціях, коли агресор використовує тактику «гібридної» війни. Такі дії часто стирають межі між комбатантами і цивільними особами, перетворюючи останніх на засіб ведення війни. В умовах, коли агресор залучає до бойових

дій найманців, колаборантів чи інших осіб, які не мають офіційного статусу військовослужбовців, виникає необхідність у розробці нових підходів до кримінально-правової кваліфікації їхніх діянь.

Не меншим важливим аспектом є питання захисту прав цивільного населення, яке часто стає заручником ситуації. Женевські конвенції наголошують на обов'язку держави захищати цивільне населення та забезпечувати гуманітарну допомогу навіть у найскладніших умовах війни. У зв'язку з цим юридична кваліфікація будь-яких дій, спрямованих на «ліквідацію» осіб, які не є комбатантами, або не беруть участь у бойових діях має особливий запитальний контекст: чи є ця особа повністю залученою до бойових дій, чи вона забезпечує допоміжні функції, чи її дії становлять загрозу життю? Від адекватного формування відповідей на варіативи питань, що з цього контексту постають, залежатиме й належний правовий захист життя людини в умовах збройного конфлікту. А це – чи не найголовніше завдання держави, принаймні з огляду на ст. 3 Конституції України.

Таким чином, кримінально-правова кваліфікація дій, пов'язаних із «ліквідацією» осіб, які розв'язали збройну агресію причетних до збройної агресії, є основним елементом забезпечення правопорядку і верховенства права в Україні. Захист права на життя, як комбатантів, так і цивільного населення, має залишатися пріоритетом навіть в умовах воєнного стану.

Проблеми кримінально-правової охорони життя людини в умовах збройного конфлікту ставали предметом дослідницької уваги Ю. В. Бауліна, А. В. Войціховського, Ю. В. Орлова, О. М. Литвинова, О. В. Волошенюка, О. Ю. Водянікова, В. О. Навроцького, В. О. Тулякова. Втім і досі лишається нерозробленим коло специфічних питань щодо кваліфікації заподіяння смерті у порубіжних ситуаціях в контексті збройного конфлікту, що й визначає можливості для подальшого наукового пошуку.

Мета статті – визначення верховного головнокомандувача країни-агресора як допустимої (законної) чи недопустимої військової цілі, опис кримінально-правового значення положень міжнародного гуманітарного права, що встановлюють ознаки військових цілей.

Виклад основного матеріалу. Внаслідок збройної агресії російської федерації проти України, повномасштабна фаза якої бере свій відлік від 24 лютого 2024 – на території України введено воєнний стан. Особливий правовий режим вимагає дотримання певних обмежень з метою оптимізації безпеки громадян. Проте, вони жодним чином не стосуються такого фундаментального права, як невід'ємне право на життя. Захист права на життя під час дії воєнного стану регулюється нормами національного та міжнародного права.

Право на життя закріплене у ст. 3 Загальної декларації прав людини 1948 р.: «Кожна людина має право на життя, на свободу і на особисту недоторканність»¹. Це ж право визначене у ст. 6 Міжнародного пакту про

¹ Загальна декларація прав людини 1948 р. : Міжнародний документ ООН. Декларація від

громадянські і політичні права 1966 р.: «Право на життя є невід'ємним правом кожної людини»¹. В Україні право на життя закріплене у ст. 27 Конституції України: «Кожна людина має невід'ємне право на життя. Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Обов'язок держави – захищати життя людини. Кожен має право захищати своє життя і здоров'я, а також життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань»².

На жаль, військова агресія росії ускладнила захист права на життя в умовах дії правового режиму воєнного стану. Як повідомляє Моніторингова місія ООН з прав людини, в Україні з моменту повномасштабного збройного нападу російської федерації на Україну зафіксовано щонайменше 10 тис. випадків загибелі цивільних осіб, понад 560 з яких – діти³.

До основних способів захисту права на життя в умовах воєнного стану належать адміністративна діяльність органів державної влади, діяльність громадських організацій, самозахист, подання конституційних звернень, робота правоохоронних органів, а також судовий захист і інші контрольні механізми.

Крім того, в Україні, з ініціативи Офісу Президента, Міністерства юстиції України, Міністерства закордонних справ України та Представництва Президента в Автономній Республіці Крим, створено спеціальну веб-платформу для збору та аналізу інформації про порушення прав людини, спричинені агресією рф. Ця платформа також спрямована на накопичення доказів для захисту позиції України в Європейському суді з прав людини, Міжнародному суді ООН та Спеціальному міжнародному трибуналі із розслідування злочину агресії росії проти України, створення якого українська сторона спрямовує свої зусилля.

Міжнародне гуманітарне право визначає форми та методи захисту права на життя цивільного населення в умовах збройної агресії. Це питання детально розглядається в практиці Європейського суду з прав людини і відоме як «процедурне зобов'язання», що закріплене в ст. 2 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р.⁴ Ця Конвенція встановлює основні права і свободи людини, а також міжнародно-правові гарантії їхнього дотримання. Вона включає обов'язок держав проводити ефективні розслідування випадків порушення цих норм. Основним завданням міжнародного гуманітарного права є пом'якшення наслідків війни та захист прав цивільного населення під час збройних конфліктів будь-якого характеру.

Взаємозв'язок міжнародних стандартів прав людини та міжнародного

10.12.1948 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015 (дата звернення: 05.12.2024).

¹ Міжнародний пакт про політичні і громадянські права 1966 р. : Міжнародний документ ООН. Пакт від 16.12.1966 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043 (дата звернення: 05.12.2024).

² Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 05.12.2024).

³ Чернецька О. В., Шилінгов В. С. Міжнародні стандарти права на життя людини: проблеми забезпечення в умовах збройного конфлікту. *Ірпінський юридичних часопис*. 2024. Вип. 3 (16). С. 388-396.

⁴ Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. : Міжнародний документ Ради Європи. Конвенція від 04.11.1950 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 05.12.2024).

гуманітарного права особливо помітний у ст. 4 Міжнародного пакту про громадянські й політичні права 1966 р. Вона передбачає, що навіть за умов надзвичайного стану держави не можуть відмовлятися від своїх зобов'язань щодо захисту права на життя та інших основоположних прав і свобод людини. Однак варто підкреслити, що дотримання міжнародного гуманітарного права покладається на відповідальність держав, які повинні їх виконувати¹.

Початок збройного конфлікту регулюється нормами міжнародного права, що визначають порядок і умови застосування сили між державами. Однак важливо розуміти, що легітимність чи нелегітимність початку конфлікту не змінює застосування норм міжнародного гуманітарного права (МГП), яке діє незалежно від обставин, що спричинили конфлікт. Ці норми покликані зберігати баланс між військовою необхідністю та гуманністю під час війни. Одними з ключових принципів МГП є розрізнення та пропорційність. Ці принципи вимагають чіткого поділу між комбатантами й цивільними, а також між військовими й цивільними об'єктами, забезпечуючи захист цивільного населення від наслідків військових дій.

Принцип розрізнення особливо важливий у сучасних умовах, коли війни часто характеризуються асиметричними бойовими діями. Відповідно до Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій 1949 року, військовими цілями є ті об'єкти, які завдяки своєму розташуванню, використанню, характеру або призначенню роблять ефективний внесок у військову діяльність противника, а їхнє знищення, захоплення або нейтралізація забезпечує конкретну військову перевагу. До таких об'єктів належать склади зброї, військові бази, транспортні засоби, які використовуються для військових потреб, та інші об'єкти, що мають стратегічне значення для противника. Цивільні об'єкти, як-от житлові будинки, лікарні чи школи, не можуть бути об'єктами нападу, якщо вони не використовуються для військових цілей. Проте зміна їхнього статусу можлива, наприклад, у випадках, коли цивільна будівля використовується для розміщення військового командного пункту².

Статус осіб також відіграє вирішальну роль у визначенні законних військових цілей. Комбатантами вважаються особи, які належать до збройних сил сторони, що бере участь у конфлікті, включаючи організовані групи, які діють під командуванням відповідальних керівників і дотримуються законів і звичаїв війни. Вони мають право брати участь у бойових діях і, відповідно, стають об'єктами законного нападу³.

¹ Права людини у міжнародному праві : підручник [Бакумов О. С., Варунц Л. Д., Войціховський А. В., Гудзь Т. І. та ін.] / за заг. ред. канд. юрид. наук, доц. А. В. Войціховського. Харків : ООО «Планета-Принт», 2021. С. 112.

² Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) : Міжнародний документ ООН. Протокол від 08.06.1977 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_199. (дата звернення 05.12.2024).

³ Статус комбатанта та цивільної особи, захищеної нормами міжнародного права, проаналізувала суддя ВС Надія Стефанів. URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1389139/> (дата звернення: 05.12.2024).

Комбатантами можуть бути військовослужбовці регулярних армій, члени повстанських чи партизанських загонів, за умови, що вони відкрито носять зброю, мають розпізнавальні знаки та діють у рамках міжнародного права. Однак навіть серед комбатантів є винятки: військові медики та капелани, які виконують свої гуманітарні функції, залишаються під захистом МГП і не можуть бути атаковані.

Учасники недержавних збройних формувань, які беруть постійну участь у бойових діях, зазвичай втрачають захист протягом усього періоду свого членства у таких угрупованнях. Це є важливою відмінністю між регулярними військами та нерегулярними формуваннями, адже останні часто не дотримуються законів і звичаїв війни, що створює додаткові виклики для дотримання принципів МГП.

Принцип пропорційності є ще одним фундаментальним аспектом ведення бойових дій. Він вимагає уникнення надмірної шкоди цивільному населенню та інфраструктурі під час атак, навіть якщо атакуються законні військові цілі. Наприклад, знищення військової техніки, розташованої поблизу густонаселеного району, має здійснюватися з урахуванням можливих наслідків для цивільних осіб. Українські Збройні Сили, демонструючи високий рівень професійності, слідує цим принципам, уникаючи зайвих втрат серед цивільного населення та руйнувань цивільної інфраструктури¹.

Важливо зазначити, що навіть під час ведення бойових дій як комбатанти, так і цивільні особи залишаються під захистом міжнародного гуманітарного права. Це включає право на гуманне поводження, заборону тортур та інших жорстоких дій. Особливої уваги заслуговує те, що дотримання цих норм не лише захищає людяність у найскладніших обставинах, але й сприяє майбутньому відновленню миру.

Сучасні збройні конфлікти ставлять нові виклики перед МГП через зростання асиметричних воєн. Часто сторони конфлікту використовують цивільну інфраструктуру для військових цілей або ховаються серед цивільного населення, що ускладнює розмежування між законними цілями та захищеними об'єктами. У таких умовах дотримання принципів пропорційності й розмежування стає ще важливішим. Використання сучасних технологій, таких як точкові удари чи системи штучного інтелекту для ідентифікації цілей, може значно підвищити ефективність впровадження МГП і зменшити негативні наслідки для цивільного населення.

Україна є прикладом держави, яка активно імплементує міжнародне гуманітарне право в умовах сучасного конфлікту. Збройні Сили України демонструють не лише дотримання норм права, але й усвідомлення важливості збереження людяності навіть у воєнний час. Це свідчить про високий рівень професійної культури військових і готовність будувати

¹ Проблеми правового статусу комбатантів в Україні та шляхи їх вирішення. URL: <https://eprints.cdu.edu.ua/6473/1/236%20%202024%2003-172-179.pdf>. (дата звернення: 05.12.2024).

майбутнє, базуючись на принципах гуманності та поваги до міжнародного права.

Таким чином, законними військовими цілями є лише військові об'єкти та особи, які безпосередньо беруть участь у військових діях. Будь-які напади повинні бути спрямовані виключно на такі цілі, а завдання шкоди мирному населенню є недопустимим. Таким чином, учасники конфлікту зобов'язані ретельно дотримуватись гуманітарного права, щоб мінімізувати шкоду для цивільних осіб і цивільних об'єктів, зберігаючи чітке розмежування між комбатантами та мирним населенням¹.

Проте, виникає питання чи є президент російської федерації Володимир Путін законною військовою цілю, як головнокомандувач держави-агресора? Чи є він комбатантом, а чи цивільною особою? Чи правомірною є мета його «ліквідації» в контексті збройного конфлікту? Тема правомірності визнання президента рф законною військовою ціллю як головнокомандувача держави-агресора є актуальною в контексті сучасного міжнародного гуманітарного права та національного законодавства України. Збройний конфлікт між Україною та росією, що триває з 2014 року та особливо загострився після повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 року, вимагає науково обґрунтованого аналізу цього питання.

Міжнародне гуманітарне право визначає, що військовими цілями можуть бути об'єкти та особи, які роблять суттєвий внесок у ведення бойових дій. Це закріплено в Додатковому протоколі I до Женевських конвенцій 1949 року. Стаття 52 останнього передбачає, що знищення таких цілей має надавати конкретну і безпосередню військову перевагу². Володимир Путін, як верховний головнокомандувач збройних сил російської федерації, вкрай деструктивно (як ініціатор агресії, її загальний «модератор»), впливає на ведення агресивної війни проти України. Його роль, як можна судити з відкритих джерел інформації та ґрунтуючись на здоровому глузді, – не лише в політичному керівництві, а й у стратегічному плануванні військових дій, включаючи видачу наказів про масштабні вторгнення, удари по цивільній інфраструктурі та порушення суверенітету України.

Принципи МГП, зокрема принцип пропорційності, забезпечують нанесення ударів тільки по тих військових цілях, ліквідацію яких не викликає більших втрат серед цивільного населення. Хоча президент рф виконує і цивільні функції як глава держави, його військові функції є достатніми для того, аби вважати його «ліквідацію» такою, що здатна забезпечити пряму та безпосередню військову перевагу. Відповідно до практики міжнародних судів, особи, які мають прямий і безпосередній вплив на військові операції, можуть бути визнані легітимними цілями за

¹ Орлов Ю.В., Литвинов О.М. Проблеми кримінально-правового захисту життя комбатантів, або як подолати ефекти гуманітарного «відмивання» війни. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 3 (30). С. 18. URL: <https://doi.org/10.32631/vsa.2023.3.01>. (дата звернення 05.12.2024).

² Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) : Міжнародний документ ООН. Протокол від 08.06.1977 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_199. (дата звернення 05.12.2024).

умов дотримання інших вимог МГП.

Важливим прикладом судової практики є справа *Targeted Killings Case* (2006 р.), повідомлення Верховного суду Ізраїлю. У цій справі суд встановив, що ліквідація осіб, які беруть участь у бойових діях, може бути правомірною за умови дотримання принципів необхідності, пропорційності та ефективності. Аналогічно, в міжнародних трибуналах колишньої Югославії та Руанди було виявлено, що військові лідери, які ухвалюють ключові рішення щодо ведення збройного конфлікту, можуть бути легітимними цілями для захисту цивільного населення від системних злочинів¹.

Ще одним яскравим прикладом слугує напад на Адольфа Гітлера під час Другої світової війни: Гітлер, як верховний головнокомандувач Третього Рейху, був законною військовою ціллю з точки зору МГП. Хоча союзники не здійснили прямих атак на Гітлера, це було пов'язано більше з військово-політичними причинами, а не з правовими обмеженнями. Показовою є і спроби позбавлення життя Саддама Хусейна. Під час операції «Буря в пустелі» (1991) та вторгнення США в Ірак (2003) Саддам Хусейн був потенційною військовою ціллю. У 2003 році США здійснили спробу авіаудару по місцю, де, ймовірно, перебував Хусейн. Удар був обґрунтований військовою необхідністю, але він не досяг успіху. Муаммар Каддафі: у 2011 році, під час збройного конфлікту в Лівії, сили НАТО завдали удару, який сприяв поваленню режиму Каддафі. Хоча Каддафі був політичним лідером, він безпосередньо керував збройними формуваннями, що робило його військовою ціллю.

Позбавлення життя Осами бен Ладена: Осам бен Ладен, як лідер терористичної організації «Аль-Каїда», був ліквідований у 2011 році в рамках військової операції США. Його статус як «незаконного комбатанта» (*unlawful combatant*) дозволяв США обґрунтувати його вбивство відповідно до норм МГП. Цей випадок демонструє, що лідери, відповідальні за організацію воєнних злочинів або терористичних актів, можуть бути законними цілями.

Ідентичним чином, за цією ж логікою міркування, слід підійти й до оцінки ролі головнокомандувача країни-агресора, імовірно винного у численних воєнних злочинах (про що в тому числі свідчить ордер на його арешт, виданий Міжнародним кримінальним судом), включаючи масове вбивство цивільних, примусове переміщення населення та руйнування цивільної інфраструктури, а також злочини геноциду, проти людяності. Ці злочини не є випадковими, а відображають системний характер агресії, керованої на найвищому рівні. Тому ліквідація Володимира Путіна, як верховного головнокомандувача, може бути обґрунтована потребою у припиненні триваючого злочину агресії, пов'язаних з ним масових воєнних

¹ Справа про цілеспрямовані вбивства (Громадський комітет проти тортур в Ізраїлі проти уряду Ізраїлю): Верховний суд Ізраїлю, НСJ 769/02, грудень 2006 р. URL: <https://ihl-databases.icrc.org/en/national-practice/public-committee-against-torture-israel-et-al-v-government-israel-et-al-supreme> (дата звернення: 05.12.2024).

злочинів, а також геноциду й злочинів проти людяності. Не виключаємо, що Путін як ініціатор агресії проти України підпадає під вказані критерії, властиві законній військовій цілі. На цій підставі імовірно він може бути підданий правомірній атаці з боку комбатантів на стороні України. При цьому слід чітко дотримуватися принципів пропорційності, розрізнення та необхідності, щоб уникнути жертв серед цивільного населення¹.

Висновки. Кримінально-правова кваліфікація дій, пов'язаних із ліквідацією осіб, причетних до збройної агресії, є важливою проблемою в контексті сучасного міжнародного гуманітарного права та національного законодавства, зокрема Кримінального кодексу України. Збройний конфлікт між російською федерацією та Україною висвітлює численні правові аспекти, які стосуються застосування сили в умовах війни. Одним із таких аспектів є правомірність ліквідації осіб, які займають високі посади в державі-агресорі, або військових командувачів, відповідальних за прийняття рішень, що призводять до порушення міжнародного права.

Згідно з міжнародним гуманітарним правом, зокрема Женевськими конвенціями 1949 року та Додатковим протоколом I, військові дії повинні здійснюватися відповідно до принципів необхідності, пропорційності та гуманності. Так, ліквідація осіб, які разом беруть участь у збройній агресії, може бути правомірною лише за умови, що вона є необхідною для досягнення законної військової мети та не ускладнюється шкодою цивільному населенню.

Володимир Путін, як глава держави та головнокомандувач збройними силами російської федерації, одночасно несе відповідальність за рішення, які призводять до агресії проти України. Відповідно до норм міжнародного гуманітарного права, такі особи, що мають безпосередній вплив на ведення збройної агресії, можуть бути визнані законними військовими цілями. Однак важливо зазначити, що ліквідація таких осіб повинна відбуватися у відповідності з принципом пропорційності. Проте ліквідація цивільних осіб, або осіб, які не беруть участі в бойових діях, заборонена і є порушенням міжнародного гуманітарного права.

Отже, питання правомірності ліквідації осіб, причетних до збройної агресії, зокрема таких осіб, як Володимир Путін, потребує обґрунтованого аналізу в контексті міжнародного гуманітарного права та національного кримінального законодавства. У разі ліквідації осіб, які є законними військовими цілями, наприклад, військових командувачів або осіб, що вчиняють агресію, правомірність таких дій може бути виправданою, якщо це є необхідним для досягнення військової мети та не завдає шкоди цивільним особам. Принцип військової необхідності дозволяє напади лише на ті об'єкти чи осіб, знищення яких дає явну військову перевагу. Якщо атака на Путіна могла б вплинути на здатність росії продовжувати воєнні

¹ Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 25-26. ст. 131. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 05.12.2024).

дії, це може розглядатися як така, що відповідає принципу військової необхідності. Однак ця дія має бути виправдана з точки зору досягнення військової мети, а не бути актом помсти чи терору. Тому напад на Путіна може бути обґрунтований лише в тому випадку, якщо він не призведе до непропорційних втрат серед цивільного населення. Урахування місця його перебування (наприклад, резиденцій чи офісів) є критично важливим для оцінки можливих побічних втрат. Важливо зазначити, що атака на політичного лідера, особливо за межами зони активних бойових дій, може викликати небажану дипломатичну, політичну реакцію, навіть якщо вона обґрунтована нормами МПП. І на це також слід зважати при прийнятті відповідних рішень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) : Міжнародний документ ООН. Протокол від 08.06.1977 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_199. (дата звернення 05.12.2024).
2. Загальна декларація прав людини 1948 р. : Міжнародний документ ООН. Декларація від 10.12.1948 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015 (дата звернення: 05.12.2024).
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р. : Міжнародний документ Ради Європи. Конвенція від 04.11.1950 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004 (дата звернення: 05.12.2024).
4. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 05.12.2024).
5. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26. ст. 131. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення: 05.12.2024).
6. Міжнародний пакт про політичні і громадянські права 1966 р. : Міжнародний документ ООН. Пакт від 16.12.1966 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_043 (дата звернення: 05.12.2024).
7. Орлов Ю.В., Литвинов О.М. Проблеми кримінально-правового захисту життя комбатантів, або як подолати ефекти гуманітарного «відмивання» війни. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2023. № 3 (30). С. 11–25. URL: <https://doi.org/10.32631/vca.2023.3.01> (дата звернення 05.12.2024).
8. Права людини у міжнародному праві: підручник [Бакумов О. С., Варунц Л. Д., Войціховський А. В., Гудзь Т. І. та ін.] / за заг. ред. канд. юрид. наук, доц. А. В. Войціховського. Харків : ООО «Планета- Принт», 2021. 404 с.
9. Проблеми правового статусу комбатантів в Україні та шляхи їх вирішення. URL: <https://eprints.cdu.edu.ua/6473/1/236%20%202024%2003-172-179.pdf>. (дата звернення: 05.12.2024).

10. Справа про цілеспрямовані вбивства (Громадський комітет проти тортур в Ізраїлі проти уряду Ізраїлю): Верховний суд Ізраїлю, HCJ 769/02, грудень 2006 р. URL: <https://ihl-databases.icrc.org/en/national-practice/public-committee-against-torture-israel-et-al-v-government-israel-et-al-supreme> (дата звернення: 05.12.2024).

11. Статус комбатанта та цивільної особи, захищеної нормами міжнародного права, проаналізувала суддя ВС Надія Стефанів. URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1389139/> (дата звернення: 05.12.2024).

12. Чернецька О. В., Шилінгов В. С. Міжнародні стандарти права на життя людини: проблеми забезпечення в умовах збройного конфлікту. *Ірпінський юридичних часопис*. 2024. Вип. 3 (16). С. 388–396.

Стаття надійшла до редакції 05.12.2024

Viktoriya M. BILA,

Master's Student

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

SUPERHIGH COMMANDER OF THE AGRESSOR COUNTRY AS A MILITARY TARGET: DEFINITION PROBLEMS AND CRIMINAL-LEGAL SIGNIFICANCE

The article examines the legal status of the supreme commander of the aggressor country as a potential military target, taking into account international legal norms and principles of conducting armed conflicts. Particular attention is paid to the issues of distinguishing combatants and civilians, as well as determining the limits of the legality of attacks on political and military leaders in wartime. The criminal-legal significance of the actions of the supreme commander, his role in planning aggression and the possible consequences of being held accountable for violating the norms of international humanitarian law are analyzed. The current problems of practical application of these norms in the context of modern military conflicts are highlighted.

Keywords: *aggression, war, armed conflict, international humanitarian law, combatant, life, right to life, legitimate military purpose, criminal law.*